

СЕЋАЊЕ ЈЕДНЕ ТЕТКИЦЕ

Милица Величковић, мајка некадашњих ученика, Слободана и Зорана Величковић, свој радни век испунила је радећи послове теткице у нашој школи. Будући да је она сада бака две ученице, Јелене и Јоване, једна је од оних који много тога знају о прошлости, али и садашњости наше школе.

Ученици четвртог један су је угостили на часу одељенског старешине и саслушали њена сећања на прошле дане. Пошто им је учитељица Јасмина испричала како ју је теткица Мица увек чекала са шољом топлог чаја, при доласку на посао, и с колико је љубави неговала цвеће у школи и дворишту, том приликом су припремили заједничко испијање чаја и цвеће, које ће Јованина бака надаље неговати у својој бапти. Том приликом, одговарајући на питања четвртака, теткица Мица је испричала:

„...У овој школи сам као теткица радила од 1970. до 1996. године. Школа се тада звала „29. новембар“. Била је лепа и чиста, а деца добра, тиха и веома послушна. Кад зазвони звоно за час, у школи би завладала тишина. Чуо се само глас наставника који предају и ученика, који одговарају на питања. Теткице би тада остајале у ходницима и брисале. Много се у школу тада уносило блата, јер није било асфалтираног прилаза до школе...

...На посао сам долазила око пет ујутру, јер би требало заложити пећи. Није било лако! Тада су се ложиле каљаве пећи, па смо носили угаљ од шупе до другог спрата. На послу сам остајала до четрнаест часова...

...Школски намештај је био другачији него данас. Дрвени ормари, зелене клупе, плочице на поду, које смо моја колегиница Каја и ја често брисале и премазивале машћу, да се сијају... У ходницима је било пуно цвећа и паноа. Сви су то чували, да нам буде лепо. У дворишту смо гајили калемљене руже. Са ученицима и наставницама смо садиле борове и јеле око школе. Деца су много радила на уређивању школског дворишта...

...Били су тада други наставници и учитељи. Сећам се наставника Боре, Стојанке, Станка, Бебе... учитеља, Раде Живковић, Наде Обрадовић, Наде и Драгана Голубовића, Раде и Жике Пушевић... Сада од тих наставника нема никога у школи. Дошли су нови. Ту су само учитељице, Снежана, Душанка, Надица, Виолета и Јасмина. Док сам радила, променило се и три директора. Прво је био Драгић Агатоновић, затим Томић, па опет Драгић, и на крају Драган Чарапић...

... У одељењима је тада било више ученика.. Имали смо по три одељења у сваком разреду. А деца су била некако мирнија и пажљивија. Не свиђа ми се када видим данас децу како се понашају на улици и аутобуској станици...

...Девојчице су носиле плаве, ђачке кецеље, са белим крагницама, а дечаци тамно-плаве блузе. Можда би то требало да се „врати“, да би било мање разлика међу децом...

...У лепом сећању су ми остале школске приредбе, нарочито када је Дан школе. Тада смо се дружили и примали госте... А радо се сећам и излета. Када су ђаци ишли на излете, и ми, теткице смо ишле са њима. Посетили смо Бању Ковиљачу, Крагујевац, Тршић... Помагале смо учитељицама да сачувају децу...

...Својим синовима сам увек говорила да поштују и слушају учитељицу, као што и мој син Слоба сада говори Јовани и Јелени. Учитељи морају да се слушају!...

теткица Мица

ученици IV₁ на дружењу с бака Мицом

1963.